

Március

1. *Március 1.* 10.00 – Istentisztelet a kórus szolgálatával
2. *Március 2.* 16.30 – Presbiteri gyűlés
3. *Március 6.* 17.30 – Ökumenikus Világimanap, Kálvin tér
4. *Március 8.* – Szeretetvendégség a délelőtti istentisztelet után, könyvbemutató
5. *Március 13.* 18.00 – Bűnbánati istentisztelet
6. *Március 14.* 9.00 – Balkonkertészkedés – elméleti és gyakorlati tudnivalók
7. *Március 15.* 10.00, 18.00 – Istentisztelet úrvacsorai közösséggel
8. *Március 16.* 16.30 – Presbiteri bibliaóra
9. *Március 19.* 19.00 – Zenés áhítat: gitárhangverseny
10. *Március 22., 28-29.* – Húsvéti vásár
11. *Március 28.* 14.00 – Húsvéti kézműves foglalkozás
12. *Március 29.* – Virágvasárnap. Kórusunk szolgálata a délelőtti istentiszteleten, utána gyülekezeti ebéd

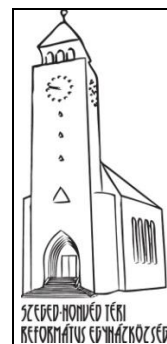
Rendszeres alkalmaink megtalálhatóak a honlapunkon és a templomajton.
A változásokat a vasárnapi hirdetésekben és a fentebbi helyeken jelezzük.



Imádkozunk

- a bibliamisszió sikerességéért!
- hazánkért, annak békéjéért és felvirágzásáért!
- a nagyhéten hirdetett evangélium erejéért, és azokért, akik életüket is készek odaadni érte!
- gyülekezetünk missziói küldetésének teljesítéséért!

Adjunk hálát Istennek, hogy szólhatunk Hozzá, és hogy Ő meghallgatja imánkat!



Kézfogás

Missziói hírlevél
2015. március 1.
3. szám

www.honvedter.ref.hu

„Megáldja az Úr, a te Istened kezdednek minden munkáját, amit csak végzel.” (5Mózes 14,29)

Ha egy napos vasárnap reggel a Honvéd térre érve felnézek templomunk fák fölé magasodó tornyára, büszkén mondom magamban: a mi templomunk! De mennyiben vagyok tulajdonosa a sok évtizede itt álló épületnek, a barnászörös téglából készült falaknak? Talán 15 évvel ezelőtt léptem át először a küszöbét, s jó ideje rendszeres látogatója vagyok, az épületnek – a gyülekezet tagjainak zömével együtt – csak használója vagyok.

Mert ezt az épületet ajándékba kaptuk, elődeink Istentől megáldott munkája gyümölcseként. Ha elolvassuk a templom előterében kiállított tablókat, tanúi lehetünk annak a küzdelemnek és áldozatos munkának, amely eredményeként az épület kinőtt az Alföld egyik kietlen saroktelkén. Az építők, adakozók megsárgult fényképekről néznek vissza ránk, némelyikük nevét a történelem és márványtablák is megőrizték.

De vajon mi marad utánunk? Nem a hiúság szülte e kérdést, csupán a kétely, hogy vajon mi meghozzuk-e azokat az áldozatokat, amelyek az ősök munkájának továbbépítéséhez, vagy legalább megtartásához szükségesek? Ha ma az országot járjuk, mindenféle olyan táblákat láthatunk, amelyek az Európai Unió támogatásával létrejött beruházásokat hirdetnek. Mindez örömteli, de vajon nem jár-e azzal a veszéllyel, hogy a számunkra fontos dolgok fenntartását másoktól tesszük függővé? Ha az állam-egyház-egyházközség viszonylatában nézzük ugyanezt: vajon nem veszélyes-e, hogy mindazt, ami valamikor a hívek adományából jött létre, működött és maradt fenn, egyre inkább központilag elosztott forrásokból kívánunk fedezni? Az én válaszom egyértelmű: de igen, veszélyes. És nemcsak azért, mert a támogatási források átcsoportosítása egy csapásra kiszolgáltatottá tehet, hanem azért, mert könnyen megszokhatjuk: helyettünk építik a templomokat, fizetik a béreket, tartják fenn a működő

struktúrákat. Előfordulhat, hogy lassan egyre kevésbé érezzük magunkénak mindazt, amelyet elődeink áldozatos szívvel építettek – s talán a gyülekezetre is elkezdünk úgy tekinteni, mint egy olyan klubra, amelyet jogos igényeink kielégítésére működtetnek.

Bízzunk benne, ez a veszély minket nem fenyeget. Épülő gyülekezet a miénk: a hívek száma évek óta gyarapszik (jelenleg 733 fő) s ezen belül sokan vannak, akik egyházfenntartói járulék fizetésével, áldozatos borítékban elhelyezett adományaival vagy téglajegyek vásárlásával járulnak hozzá az építéshez (2014-ben összesen 257 fő). Mindez a tavalyi évben közel 10,5 millió forint hozzájárulást jelentett. Hogy ez sok vagy kevés, azt mindenki maga döntse el. Az mindenestre örömteli, hogy jelenleg is folynak olyan munkálatok, amelyek jelentős részben a gyülekezeti tagok hozzájárulásaiból valósulnak meg. Így remélhetőleg utódaink a megfakult táblákon a „100%-ban pályázati támogatásból épült” helyett az egyházközség tagjainak áldozatos hozzájárulásáról olvashatnak. És ahol Isten nevében építenek, ott Ő is jelen van, s ahol a Mindenható is ott van, ott nemcsak a kőfalak épülnek, hanem az élő gyülekezet is...

Csopor Dezső



Két hír

1. Örömmel értesítjük a kerékpározni szerető idősebb és fiatalabb testvéreinket, hogy a korábban népszerű, nyári kerékpártáborunk újraindul. **Ideje: július 6-10., helye: a Balaton körbekerülése, költsége: kb. 12000-15000 Ft.** Amint többet tudunk, közzé tesszük. Figyeljétek a hirdetéseket, ezt a hírlevelet és a honlapunkat. Mindenkit szeretettel várunk.
2. Mindenkinék szeretettel ajánljuk a Közéleti Kávéház 2015. március 3-án 17 órakor kezdődő rendezvényét a SZTE Gazdaságtudományi Kar aulájában. Ez alkalommal egy kiemelkedő, 19. századi végi, református közéleti személyiségről, Hegedüs Sándorról (újságíró, közgazdász, politikus, országgyűlési képviselő, miniszter, a Magyar Tudományos Akadémia tagja, a Dunamelléki Református Egyházkerület főgondnoka) szóló könyv kerül bemutatásra.

Böjti gondolatok

Amikor e sorokat papírra vetem, még böjtelő havát írunk, viszont amikor a Kézfogás megjelenik, már böjtmás havában járunk. Eleink így is nevezték februárt és márciust, csodaszép anyanyelvünk gazdagságát, választékosságát bizonyítandó. A fentieken kívül még számos megnevezésük volt, így például február télutó, jégbontó, március pedig tavaszelő, kikelet hava néven is előfordul a régebbi írásokban.

A böjt szó szakrális vonatkozásáról legalább két esemény jut eszünkbe: Mózes 40 napig böjtölt, utána kapta kézhez a Tízparancsolatot (2Móz 34,27-28), Jézus Krisztus pedig megkeresztelkedése után 40 napig a pusztában böjtölt (Mt 4,1-2) mielőtt megkezdte volna tanítói szolgálatát. A Bibliában több helyen történik utalás a böjtre, ezek közül is talán a Hegyi beszédben Máté evangéliuma (6,16-18) fejezi ki a legmarkánsabban a böjt lényegét: „*Mikor böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket. Bizony mondom néktek: megkapták jutalmukat. Amikor pedig te böjtölsz, kend meg a fejedet, és mosd meg az arcodat, hogy böjtölésedet ne az emberek lássák, hanem Atyád, aki rejtve van, és Atyád, aki látja, ami titokban történik, megfizet neked.*”

Hogyan böjtölnek a reformátusok? Időnként elhangzik a megjegyzés, hogy „nem igazán”... Nos, az biztos, hogy nincs markánsan megfogalmazott és körvonalazott szabály- vagy kötelezettségi rendszer, ám jeles református vallás-teoretikusok – köztük Kálvin, Luther, Melancthon, Ravasz László, Gyökössi Endre - egybeeső véleménye, hogy a böjt az önmegtartóztatás, a bűnbánat ideje, azaz a Krisztushoz tartozásunk megerősítésének és visszaállításának alkalma. S ennek nem biztos, hogy kizárólag az étel-ital megvonásában kell demonstrálnia. Lehet például fogadalom egy adott időre: nem dohányzom, nem vitatkozom a szüleimmel, házastársammal, nem használok durva kifejezéseket sem családtagjaimmal, sem a tágabb környezetemmel való érintkezésben, csökkentem a napi tévé- és számítógép „igénybevételt”, többet forgatom a Szentírást. – Így is böjtölhetek.

Amíg e sorokat papírra vetem, odakinn fújnak a böjti szelek, de ezek már a kikelet érkezését jelzik. Visszavonhatatlanul.

Kisimre Ferenc

